

Mahdollisuus

Poikkeuksellisen ajan piispantarkastus sisälsi kaksi rohkaisun päivää. Näin kirjoitin piispan lähdettyä. Se oli päällimmäinen tunne. Oli siunattu olo.

Ensimmäisenä aamuna Suvannon kappelissa piispa Jukka Keskitalo avasi Ylivieskan seurakunnan tilannetta niin kuin hän sen näkee. Uuden kirkon rakentaminen ja valmistuminen on historiallisessakin perspektiivissä tarkasteltuna seurakunnan elämän taitekohta. Uuden alku. Annettu mahdollisuus. Emme ole rakentamassa vain kirkkoa vaan seurakuntaa. Emme vain itsellemme, vaan lapsillemme ja vielä syntymättömille sukupolville.

Lukiolla ja Rahkolan koululla tapasimmekin nuoria ja lapsia, jotka eivät päästäneet piispaa helpolla. Lukiolaiset olivat kiinnostuneita kirkon suhtautumisesta ilmastonmuutokseen, eutanasiaan tai tasa-arvoon. He peilasivat omia mielikuviaan jumalanpalveluksesta tai kirkon näkyvyydestä sosiaalisessa mediassa piispan vastauksiin. Myös alakoululaiset yllättivät kysymyksillään. ”Mikä on Jumalan tarkoitus ihmisen suhteen?” tai ”Mitä ottaisit mukaan autiolla saarelle?”, saivat piispan miettimään sanojaan.

Vaikka kohtaamiset olivat hyvin rajallisia, lämpöä ja vieraanvaraisuutta ei puuttunut. Niin Ylivieskan kaupungintalolla kuin Merijärvellä tuli vahvistetuksi ajatus siitä, että seurakunnan ja kaupungin tai kunnan intressit ovat monin tavoin yhteisiä. Yhdessä rakennamme hyvää tulevaisuutta.

Aavistan, että odotetuin ja sykehdyttävien hetki piispalle ja koko seurueelle oli, kun astuttiin avoimesta ovesta sisälle uuteen kirkkosaliin. Wau! taisi olla ensireaktio. Ja katseet kohosivat ylös valoon. Ihastus ja tyytyväisyys oli yhdessä aistittavaa. Erityisen hyvältä tuntui, kun piispa halusi kuulla, miten tähän hetkeen on tultu. Seurat siitä syntyi, kun suunnittelijat, rakentajat ja rakennustoimikunnan jäsenet kukin vuorollaan kertoi tuntojaan jopa viiden vuoden matkasta.

Pian on aika avata ovet ja sanoa: Tulkaa, kaikki on riittävän valmista!

Eija Nivala

